

tører udkrævede Stadfæstelse af Regeringen; de skulle vælges af Repræsentanterne, men Regeringen skulde have det i sin Magt at stadfæste Valget, paa samme Maade som Borgmestrene her i København nu vælges af Borgerrepræsentanterne, men ikke kunne tiltræde deres Funktion, før Valget er stadfæstet af Regeringen. Myndigheden til at nægte Stadfæstelse vilde jo ingen Regering benytte, uden at der var meget alvorlige Grunde dertil; men det er ogsaa kun af Hensyn til, at der kan være saadanne meget alvorlige Grunde, at der er Anledning til at have en saadan Bestemmelse. Derfor var det foreslaaet her. Og i Forbindelse dermed var der her indsat et Forslag, som vistnok paa mange Maader anbefaler sig selv, nemlig at Direktørerne kun skulde vælges paa et vist Aaremaal. Thi det kunde jo dog tænkes, at man kan være uheldig med Valget. Regeringen kunde komme for Skade at vælge en Mand, som ikke var særlig egnet til at være Direktør i Nationalbanken; selv om han for Resten var en overmaade fortræffelig Mand, og Aktionærerne og Repræsentanterne kunde komme til at gøre akkurat det samme; saa vilde det være vanskeligt at blive af med ham igen — efter Forslaget skulde der være en meget stor Majoritet for at blive af med ham. Derfor er det foreslaaet, at de skulde vælges paa 5 Aar, men at de skulde kunne vælges igen. Vi kunde som sagt ikke faa Tilslutning til dette, fordi de frikonservative gik over til Modpartiet. Jeg skal ikke desto mindre selvfølgelig anbefale det af Mindretallet stillede Forslag, som jeg anser for at være godt og heldigt; men skulde det ikke blive vedtaget, skulde man derimod vedtage de af de 2 Flertal stillede Forslag, ja, saa stiller Sagen sig saaledes, at jeg maa raade mine Meningsfæller til at stemme for Loven, thi det er en Selvfølge, at uagtet vi finde det ganske ny Princip, der saaledes indføres, med 2 kongevalgte Direktører, uheldigt og urigtigt, kan der ikke være Tale om, at vi af den Grund ville modsætte os Lovens endelige Vedtagelse.

Lad mig endnu kun tilføje, at den Skræk, som den ærede Ordfører (Hey) nærede for det Ansvar, han vilde paatage sig, hvis han var gaaet med til noget saadant som det af os foreslaaede eller til den tidligere Affattelse, er vistnok af den Slags Forskrækkelser, man laver sig selv. Jeg indser virkelig aldeles ikke, at der er nogen som helst Grund til at frygte for, at der skulde opstaa nogle saadanne Ulykker, som

den ærede Ordfører omtalte. Sagen vilde ganske bestemt udvikle sig paa den naturligste Maade af Verden, og hvis de ærede Medlemmer, der nu have skiftet Sind eller i alt Fald skiftet Standpunkt, havde haft noget af den Rygrad, som den ærede Minister har maaske lidt for meget af, vilde det have været ganske fortræffeligt, for saa vilde vi have faaet en udmærket Lov ud deraf.

Breinholt: Som Medlem af Fællesudvalget ønsker jeg med et Par Ord at motivere min Tilslutning til den sidste af de foreliggende Flertalsindstillinger, den jeg i og for sig for mit Vedkommende ikke finder særlig tiltalende. Men i det politiske Liv er man, som det vil vides, undertiden stillet saaledes, at man staar overfor Valget mellem to Alternativer, og selv om de begge ere lige lidt ønskelige og lige lidt tiltalende, er det dog nødvendigt, at man vælger mellem dem; selvfølgelig vælger man saa den Udvej, som forekommer en mindst skadelig; og som frembyder de færreste Ulemper. Saaledes har Forholdet i dette Tilfælde stillet sig for mig. Da jeg ved denne Sags 1ste Behandling her i Tinget havde Ordet, udtalte jeg mig ret bestemt mod to Punkter i det af den højtærede Justitsminister fremsatte Forslag til en ny Oktroj for Nationalbanken, nemlig mod, at der herefter skulde være 2 kongevalgte Direktører i Stedet for som hidtil kun 1, og imod, at der gaves Finansministeren Stemmeret ved Diskontoforandringer. Det stod mig ganske vist ret klart allerede den Gang, at det kunde blive vanskeligt at fjerne disse to Punkter, al den Stund Nationalbankens Bestyrelse havde accepteret dem. Men jeg havde god Grund til at tro, at det ikke var med nogen synderlig Glæde, de vare accepterede, men at der tværtimod i Virkeligheden havde været ikke liden Betænkelighed derved, og at der langt fra havde været en overvejende Enighed hverken i Direktionen eller i Repræsentantskabet. Jeg havde end ydermere god Grund til at tro, at man med Glæde vilde se de to omtalte Punkter fjernede og end ikke med Sorg se hele Ordningen falde, hvis det skulde blive Resultatet af disse to Punktets Fjernelse. At denne min Tro paa Bankens virkelige Stilling til Sagen var rigtig og velbegrunnet den Gang, nærer jeg endnu i dette Øjeblik ingen Tvivl om. Men nu, da Afgørelsens Øjeblik var inde, rokkedes, ja kuldkaستes denne Tro paa en aldeles afgørende Maade, og da jeg traadte ind i Fællesudvalget, stod